

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Krivá 23, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/51/2020 z 31. augusta 2021 (v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/51/2020 zo 7. septembra 2021), proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/104/2021 z 18. novembra 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 17/2023 z 30. mája 2023, a o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Matúšekom, Jamnického 8, Bratislava, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/51/2020 z 31. augusta 2021 (v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/51/2020 zo 7. septembra 2021), proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/104/2021 z 18. novembra 2021 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 17/2023 z 30. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkové okolnosti prípadu

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. PLs. ÚS 31/2023-5 z 24. októbra 2023 spojil na spoločné konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „prvý sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj jeho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3T/51/2020 z 31. augusta 2021 (v spojení s opravným uznesením zo 7. septembra 2021; ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2To/104/2021 z 18. novembra 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 17/2023 z 30. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „druhý sťažovateľ“, spolu aj „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu, postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovatelia navrhli napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľov spoločne s ďalšími dvoma spoluobžalovanými za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

3. Prvému sťažovateľovi bol napadnutým rozsudkom uložený trest odňatia slobody vo výmere 132 mesiacov, trest prepadnutia veci – finančnej hotovosti v sume 7 060 eur, ako aj ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

4. Druhému sťažovateľovi bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uložený trest odňatia slobody vo výmere 120 mesiacov, trest prepadnutia veci – digitálnej váhy a finančnej hotovosti v sume 6 905 eur, ako aj ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

5. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu obaja sťažovatelia podali odvolania, o ktorých krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolania oboch sťažovateľov zamietol ako nedôvodné.

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu obaja sťažovatelia podali dovolania [prvý sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), e), g) a i) Trestného poriadku; druhý sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku], o ktorých najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ich podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov sťažovatelia podali samostatné ústavné sťažnosti.

II.1. Argumentácia prvého sťažovateľa:

8. Prvý sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v trestnej veci neexistoval žiaden dôkaz, ktorý by ho priamo spájal s drogami a drogovou trestnou činnosťou. Jeho odsúdenie bolo založené

iba na výpovedi odsúdeného [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, ktorá bola podporená len nepriamymi dôkazmi. Odsúdený [REDAKOVANÉ] počas trestného konania menil svoju výpoveď a neskôr odmietol vypovedať, spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a za svoju výpoveď získal benefit nevznesenia obvinenia za kúpu metamfetamínu a nedovolené ozbrojovanie. Navyše, u [REDAKOVANÉ] ide o osobu dlhodobo užívajúcu omamné látky.

9. Ďalej prvý sťažovateľ tvrdí, že jeho obhajca nemal možnosť zúčastniť sa výsluchov iných odsúdených a svedkov 7. novembra 2019, pretože sa vykonávali v rovnakom čase ako jeho výsluch. Prvý sťažovateľ tak nemal možnosť klásť otázky jedinému svedkovi proti nemu, na ktorého výpovedi je založené jeho odsúdenie.

10. Prvý sťažovateľ sa taktiež domnieva, že výpovede [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] si navzájom odporujú a navyše ide v ich prípade iba o výpovede o tom, čo sami mali iba počuť od iných osôb.

11. Všeobecné súdy podľa prvého sťažovateľa ignorovali odborný názor znalkyne o možnosti druhotnej kontaminácie u neho zaistených bankoviek. Navyše, podľa znaleckého posudku malo ísť o kontamináciu amfetamínom, nie metamfetamínom. Premena metamfetamínu na amfetamín v jeho moči predstavuje iba konfabuláciu všeobecných súdov.

12. Prvý sťažovateľ ďalej namieta, že v jeho veci neexistoval žiadny hodnoverný dôkaz o páchaní skutku po dlhší čas, keď páchanie trestného činu po dlhší čas vychádza iba z procesne nepoužiteľnej výpovede odsúdeného [REDAKOVANÉ]. Pokiaľ ide o informačno-technické prostriedky, poznatky z nich sa týkajú len spoluobžalovaných.

13. Všeobecné súdy podľa jeho názoru neodôvodnili ani svoj záver o prepadnutí veci (finančnej hotovosti), pretože aj keď s manželkou nemali žiadne príjmy, jeho švagor na hlavnom pojednávaní potvrdil pôžičku vo výške 190 000 eur.

14. Prvý sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že v jeho prípade neboli nájdené žiadne daktyloskopické stopy a ani stopy DNA, ktoré by ho spájali so skutkom.

15. Taktiež sa domnieva, že pochybenie v jeho trestnej veci nastalo už v čase, keď mu bolo vznesené obvinenie, pretože zo strany prokurátora nebolo dostatočným spôsobom vysvetlené, prečo jeho konanie nebolo posúdené ako pokračovací trestný čin.

16. Napokon namieta, že okresný súd na hlavnom pojednávaní 30. októbra 2020 prijal vyhlásenie o vine [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom odcitoval obžalobu, v ktorej bol označený ako spolupáchateľ, čím bola porušená jeho prezumpcia neviny.

II.2. Argumentácia druhého sťažovateľa:

17. Druhý sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti podrobne rekapituluje priebeh celého trestného konania a všetky svoje námietky uplatnené v odvolaní a dovolaní, ako aj v doplnení dovolania, pričom vo vzťahu k porušeniu svojich práv uviedol, že všeobecné súdy sa s jeho už zrekapitulovanou argumentáciou nevysporiadali.

18. Pokiaľ ide o námietky uplatnené v ním podanom dovolaní, malo ísť o jeho odsúdenie na základe výpovede spolupracujúcej obvinenej [REDAKOVANÉ], ktorej však bol mimoriadne znížený trest bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky.

19. Ani v jeho prípade nebolo dostatočným spôsobom preukázané páchanie trestnej činnosti po dlhší čas, keďže tento záver vychádzal len a práve z výpovede spolupracujúcej obvinenej [REDAKOVANÉ].

20. U druhého sťažovateľa neboli zaistené žiadne drogy, a to ani len stopové množstvá. Pri domovej prehliadke zaistená hotovosť pochádzala podľa druhého sťažovateľa z predaja automobilu, a nie z trestnej činnosti. Sekundárna kontaminácia váhy, ktorú druhý sťažovateľ používal na váženie granúl pre psa, nie je dostatočným dôkazom proti nemu.

21. Druhý sťažovateľ taktiež namieta, že žiaden zo svedkov ho nepoznal a ich výpovede vôbec nepreukázali jeho vinu. Navyše, výpovede svedkov sú pochybné a vzájomne rozporné. V trestnej veci nebolo zaistené dostatočné množstvo dôkazov na jeho odsúdenie, ale bol odsúdený na základe všeobecných, nekonkrétnych a nepresvedčivých záverov.

22. U spolupracujúcej obvinenej [REDAKOVANÉ] bolo zo strany všeobecných súdov potrebné skúmať jej motívy, k čomu však nedošlo.

23. Druhý sťažovateľ taktiež pred najvyšším súdom všeobecnejšie namietol, že v jeho veci došlo aj k početným procesným pochybeniam.

24. Napokon druhý sťažovateľ pred najvyšším súdom tvrdil aj to, že pri prijatí vyhlásenia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o vine bolo uvedené jeho meno bez konštatovania, že jeho vina ešte nebola preukázaná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Predmetom ústavných sťažností je porušenie práv prvého a druhého sťažovateľa v trestnom konaní, v ktorom boli obaja uznaní za vinných a odsúdení na nepodmienečný trest odňatia slobody za drogovú trestnú činnosť.

26. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, resp. ich postupmi.

27. Ústavný súd ústavné sťažnosti predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavné sťažnosti obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a jeho postupom:

28. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou

založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

29. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

30. Z obsahu ústavných sťažností a ich príloh je zrejmé, že sťažovatelia mali možnosť podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu a jeho postupu odvolanie, pričom túto možnosť využili a posúdenie všetkých ich relevantných námietok preto bolo v právomoci krajského súdu ako súdu odvolacieho.

31. Na prerokovanie tejto časti ústavných sťažností tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ich ako také odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu aj jeho postupom:

32. Rovnaký záver o nedostatku právomoci možno konštatovať aj vo vzťahu k častiam ústavných sťažností smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu, resp. proti jeho postupu. Z okolností danej veci vyplýva, že sťažovatelia mohli svoje námietky podradiť pod dovolacie dôvody a uplatniť v dovolaní pred najvyšším súdom, čo aj urobili a o nimi podaných dovolaniach rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

33. Ani vo vzťahu k tejto časti ústavných sťažností tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ich odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho postupom:

34. Sťažovatelia uplatnili svoje námietky pred najvyšším súdom ako súdom dovolacím a povinnosťou najvyššieho súdu bolo poskytnúť im na tieto námietky dostatočnú a presvedčivú odpoveď.

35. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú

pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

36. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

37. Najvyšší súd k námietke absencie dôkazov o páchaní skutku po dlhší čas zo strany druhého sťažovateľa v napadnutom uznesení uviedol, že druhý sťažovateľ bol usvedčovaný nielen výpoveďou spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí zhodne potvrdili, že vo veľkom nakupovali drogy od prvého a druhého sťažovateľa a tieto následne distribuovali konečným užívateľom, ale ich výpovede potvrdili aj svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] aj podľa najvyššieho súdu síce uviedli, že druhého sťažovateľa nepoznajú, avšak ako koneční užívatelia drog potvrdili, že ich kupovali od [REDAKOVANÉ], ako aj to, aký mala na nich droga účinok, či spôsob, ako za drogy platili. Zo svedeckých výpovedí svedkov teda podľa najvyššieho súdu vyplynula jasná reťaz distribúcie drog, kde sťažovatelia stáli na čele tejto reťaze. Nákup drogy od druhého sťažovateľa navyše potvrdil aj svedok [REDAKOVANÉ].

38. Pokiaľ išlo o námietku, že proti sťažovateľom vypovedali osoby užívajúce drogy, najvyšší súd uviedol, že drogová trestná činnosť ako taká môže byť preukazovaná najmä svedeckými výpoveďami svedkov – užívateľov omamných a psychotropných látok. Zároveň však zdôraznil, že títo svedkovia sú v trestnom konaní poučení o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať vrátane následkov krivej výpovede a krivého svedectva. Ich výpovede sú ďalej posudzované v kontexte s inými dôkazmi. Všeobecné súdy vrátane najvyššieho súdu dospeli v danej veci sťažovateľov k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by predmetné výpovede spochybňovali, ale práve naopak, tieto výpovede boli verifikované ďalšími dôkazmi a znaleckými posudkami.

39. Vo vzťahu k stopám drogy na digitálnej váhe patriacej druhému sťažovateľovi najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že na tejto váhe boli zistené stopy metamfetamínu a že sám druhý sťažovateľ vypovedal, že ju používal.

40. Pokiaľ druhý sťažovateľ tvrdil, že finančné prostriedky, ktorými disponoval, mal z predaja osobného motorového vozidla (osobné motorové vozidlo vlastnila jeho matka a finančné prostriedky získané z jeho predaja mala následne ponechať u druhého sťažovateľa, pozn.), nadobudnutie týchto prostriedkov iným spôsobom ako trestnou činnosťou nebolo ani podľa najvyššieho súdu z jeho strany hodnoverne nepreukázané.

41. Najvyšší súd k sťažovateľmi spochybňovanej výpovedi [REDAKOVANÉ] uviedol, že jej výpoveď bola potvrdená nielen výpoveďou [REDAKOVANÉ], ale potvrdili ju aj ďalší vo veci vypočutí svedkovia – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Tieto výpovede spolu s listinnými dôkazmi tvorili aj podľa najvyššieho súdu ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov. Najvyšší súd ďalej zdôraznil, že pri [REDAKOVANÉ] nešlo o výpoveď spolupracujúceho obvineného, teda tzv. kajúcnika ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podali vyhlásenie o vine, ktoré bolo okresným súdom prijaté a v súvislosti s nimi sa už nevykonávalo dokazovanie, pričom sťažovatelia boli podľa najvyššieho súdu spomenutí v príslušnom procesnom uznesení iba v tom zmysle, že sa voči nim bude vykonávať dokazovanie, pozn.). Nad rámec uvedeného v tejto otázke poukázal na skutočnosť, že nezaujatosť sudkyne okresného súdu nebola sťažovateľmi v konaní pred okresným súdom spochybňovaná.

42. Pokiaľ ide o námietku výsluchu [REDAKOVANÉ] zo 7. novembra 2019, najvyšší súd poukázal na obsah príslušného spisu, z ktorého vyplynulo, že obhajcovia prvého sťažovateľa boli o výsluchu riadne upovedomení a zúčastnil sa ho jeden z nich. Vo vzťahu k samotnej výpovedi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ďalej uviedol, že táto bola potvrdená výpoveďou [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ] a ďalšími listinnými dôkazmi a znaleckými posudkami.

43. K námietke prvého sťažovateľa o stopách amfetamínu na zaistených bankovkách najvyšší súd poukázal na závery znaleckého posudku o tom, že metamfetamín po aplikácii relatívne rýchlo prechádza z krvi do moču užívateľa takejto látky, kde sa objavuje so svojim hlavným aktívnym metabolitom amfetamínom. V tomto konkrétnom prípade podľa najvyššieho súdu popísal znalecký posudok tú istú drogu v rôznych štádiách látkovej premeny, čo v znaleckom posudku podrobnejším a dostatočným spôsobom objasnil.

44. Vo vzťahu k sťažovateľmi tvrdeným rozporom vo výpovediach najvyšší súd uviedol, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] popísala spôsob nákupu drog vo veľkom od druhého sťažovateľa a podrobne popísala tiež, ako drogu vo veľkom od prvého sťažovateľa kupoval [REDAKOVANÉ]. Svedok [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ďalej potvrdil, že prvého sťažovateľa pozná a stretol ho u [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] mu povedal, že drogy kupoval od prvého sťažovateľa. Podľa najvyššieho súdu platí nielen to, že si tieto výpovede neodporujú, ale navyše sú vo vzájomnom súlade a korešpondujú aj s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi.

45. Najvyšší súd ďalej k námietkam sťažovateľov uviedol, že trest prepadnutia veci bol vo výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu ukladaný z dôvodu, že tieto veci boli použité na spáchanie trestného činu (telefóny, digitálne váhy), resp. išlo o výnosy z trestnej činnosti (finančná hotovosť, zlaté šperky). V danej veci nebolo vzhľadom na jej okolnosti podľa najvyššieho súdu dostatočne hodnoverne preukázané, že by sťažovatelia legálne nadobudli väčšiu finančnú sumu.

46. Pokiaľ prvý sťažovateľ namietal nezistenie stôp omamných a psychotropných látok na jeho osobe, toto podľa najvyššieho súdu samo osebe nemôže viesť k záveru o tom, že s drogou nemanipuloval, a to najmä v situácii, ak sa stopy amfetamínu našli na bankovkách zaistených pri jeho domovej prehliadke, pričom predaj drog z jeho strany bol verifikovaný viacerými svedeckými výpoveďami.

47. Z citovaných záverov napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil, že na všetky relevantné námietky sťažovateľov uplatnené v ich dovolaní bola zo strany konajúceho najvyššieho súdu poskytnutá dostatočná, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľná odpoveď. Najvyšší súd v okolnostiach danej veci primeraným spôsobom sťažovateľom opätovne objasnil dôveryhodnosť výpovedí nimi spochybňovaných spoluobžalovaných a svedkov, zákonnosť dôkazov a ich vzájomnú previazanosť. Sťažovateľom taktiež presvedčivým spôsobom odpovedal na ich námietku vo vzťahu k výroku o prepadnutí vecí, keď poukázal na skutočnosť, že tieto mali byť použité na páchanie trestnej činnosti a že taktiež išlo o výnosy z jej páchania, pričom sťažovatelia (obaja dlhodobo nezamestnaní) ich nadobudnutie nedokázali hodnoverným spôsobom preukázať. Rovnako bolo sťažovateľom náležitým spôsobom objasnené, že nedošlo ani k porušeniu ich práva na obhajobu, keďže o namietanom výsluchu [REDAKOVANÉ] boli vopred informovaní, a čo je z pohľadu zachovania práva na obhajobu podľa ústavného súdu dôležité, túto jeho výpoveď, resp. jej obsah mohli sťažovatelia v ďalšom konaní spochybňovať (výpoveď bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, pretože [REDAKOVANÉ] odmietol vypovedať, pozn.).

48. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažovatelia príslušné závery najvyššieho súdu v skutočnosti ani nespochybnili, ale obmedzili sa na zopakovanie svojej obhajobnej argumentácie a ústavný súd v podstate žiadajú o prehodnotenie a nahradenie skutkových a právnych záverov všeobecných súdov vlastným názorom. Takáto právomoc však ústavnému súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neprislúcha.

49. Keďže najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným a presvedčivým spôsobom reagoval na podstatné námietky sťažovateľov, nemožno dospieť ani k záveru o porušení práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy v dôsledku namietaného nezákonného a neústavného odsúdenia na výkon trestu odňatia slobody. Dostatočné a relevantné odôvodnenie najvyššieho súdu k námietke prepadnutia vecí neumožňuje vysloviť ani porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

50. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prezumpciu nevinu podľa č. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 2 dohovoru, najvyšší súd ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom sťažovateľom objasnil, že u [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] išlo o prijatie vyhlásenia o vine s tým, že sťažovatelia boli podľa najvyššieho súdu spomenutí v príslušnom procesnom uznesení iba v tom zmysle, že voči nim sa bude vykonávať dokazovanie. Tieto závery najvyššieho súdu neboli v ústavných sťažnostiach relevantným spôsobom spochybnené.

51. Pokiaľ prvý sťažovateľ namietol, že odsúdený [REDAKOVANÉ] mal za svoju výpoveď získať benefit nevznesenia obvinenia za kúpu metamfetamínu a nedovolené ozbrojovanie, z predložených dokumentov nevyplýva uplatnenie tejto námietky pred najvyšším súdom.

52. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že ak sťažovateľ mohol určitú námietku uplatniť v rámci riadneho inštančného postupu pred všeobecnými súdmi, avšak ju takto neuplatnil, ústavný súd

na ňu v zásade neprihliada pre jej neprípustnosť, resp. pre nedostatok právomoci (IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012, I. ÚS 470/2020). Ak by sťažovateľ predsa len z časového hľadiska túto námietku pred najvyšším súdom uplatniť nemohol (čo vôbec netvrdil, o to menej preukázal), prichádzala by v jeho veci do úvahy možnosť podania návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

53. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 49 ústavy, v zmysle ktorého len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie, prvý sťažovateľ pred ústavným súdom neuviedol žiadnu samostatnú ústavnoprávne relevantnú argumentáciu podporujúcu tvrdenie o porušení označeného základného práva.

54. Rovnaký záver je potrebné konštatovať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva mať čas a možnosť na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 listiny.

55. Ani v súvislosti s namietaným porušením základného práva vyjadriť sa k všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prvý sťažovateľ neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa konkrétnych okolností danej trestnej veci, ktorá by opodstatňovala osobitné meritórne preskúmanie.

56. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavné sťažnosti v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom (absencia relevantného odôvodnenia) a podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

57. Keďže ústavné sťažnosti boli ako celok odmietnuté, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu